

Bohoslovie Ruskej civilizácie (doplnenie z roku 2000)

Rusko-Rus – jedna z regionálnych civilizácií na planéte, začleňujúca do seba ju obklopujúce národy počas celých dejín. Rus – sebaobetavé zrkadlo Sveta v tom zmysle, že po záhube predchádzajúcej nespravodlivej globálnej civilizácie, ľudstvo skoro úplne stratilo vedomú pamäť, stratiac jej kultúru, a v ustanovení kultúry novej civilizácie, ktorá zjednotí celé ľudstvo v človečenstve, Rus do seba začleňuje všetky iné kultúry aj národy ich nesúce v takej miere, ako nepredpojato-sebaobetavo rieši vo svojom živote otázku - «čo je pravda z toho všetkého, s čím ona má čo do činenia vo svojom živote?»

Inými slovami, sme my – Rus – vo svojej podstate civilizáciou Miery:

- ak sa nemýlime v odpovedi na uvedenú otázku, tak do hraníc Rusi sa vlievajú nové národy a ich kultúry, oslobodivšie sa od nejakej im predtým vlastnej pomýlenosti, vlievajú sa do kultúry samotnej Rusi, obohacujúc ju im vlastnou pravdou;
- ak sa mýlime v odpovedi na uvedenú otázku, tak ku chybnému riešenému v predchádzajúcej otázke nás Boží Úmysel – Prozreteľnosť navracia znova a znova do tých čias, pokiaľ neprídeme k pravdivej odpovedi na ňu.

Pritom zeme i národy vlievajúce sa do Ruskej mnohonárodnej civilizácie, sa stávajú ruskými. A tento proces je, podľa nášho presvedčenia, v riečisku Zámyslu-Prozreteľnosti. My – Rus - zadáme tento «spoločný lakeť», o ktorom písal F.I. Tjutčev, ale *my ho zadáme do budúcnosti*. A v každej prítomnosti sa druhí pokúšajú zmerať nás niekedy v minulosti¹ od nás získaným a k zrušeniu odsúdeným štandardom.

Konkrétne z tohto dôvodu – dôvodu, *javiaceho sa podstatou regionálnej civilizácie Rusi v etape nastolenia človečenstva po krachu predchádzajúcej globálnej civilizácie* – sme neposudzujúco ľahkoverní, dôverčiví a bezhlavo skáčeme do všemožných podujatí, náhle uveriac v niečo nové a plne sa zriekajúc svojho nedávneho minulého. No ukvapená, nepremyslená fanatická viera v čokoľvek je u nás krátkotrvajúca a vzniká len pri východe z kríz rozvoja, v ktorých sa prejavujú naše minulé vyhybania sa v danom čase aktuálnym odpoveďami na otázku «čo je pravda?» i naše minulé chyby v odpovediach na ňu. Potom ona takisto rýchlo, ako prišla, tak i odchádza, a my začíname pochybovať o tom, čomu sa predtým podarilo stať sa nespochybniteľnou fanatickou vierou a začíname skúmať jej pravdivosť, v presvedčení, že *opravdivosť-pravda ustojí všetky skúšky života, a lož i omyly krachnú*². To sa týka všetkého: jak vierouk a bohosloveckých dogiem, zámerne vopred nepotvrzovaných v umelo vytýčených pokusoch (no správnosť-pravdivosť ktorých môže potvrdiť alebo vyvrátiť iba samotný život), tak aj vedeckých hypotéz a teórií, ktoré môžu byť podrobené experimentálnym previerkam.

Jediné, o čom väčšina na Rusi nikdy nepochybovala, je to, že Najvyšší Boh, predurčivší jestvovanie Stavby Sveta, existuje a že s Ním človeku treba žiť v súlade. Áno, aj mnohí z tých, ktorí v epoche štátnej ideológie materialistického ateizmu tvrdili, že Boha niet, predsa len v živote sa nechali viesť svedomím, ktoré cítilo, že Boh je a treba žiť, zosobňujúc v realnosti svedomím citeľný Zámysel.

Pritom Rus si nepamätá vo svojich dejinách fakty, žeby sa v nej rodili proroci – príjemcovia *zvestovaní Zhora, ktoré by sa stali základom na Rusi vládnucích vieroučení*. Všetky vierouky, ktoré nahradili pohanské poverby národov, žijúcich v hraniciach Ruskej civilizácie, sú prinesené zvonku. Tie boli tak, či onak prijaté národami, no aj potom sa Rusi rôznych národností sporili o obraze Božom (t.j. o súbore predstáv o všetkom tom Božskom ako takom) i o tom, čo vlastne je o sebe súlad človeka a Najvyššieho Boha podľa podstaty i podľa formy. Vždy sme sa medzi sebou o tom

¹ «Maastrichtské dohody», položivšie základy budovania Európy, zjednocujúcej v spoločnej kultúre všetky jej národy – koniec 20. storočia. Analogický proces v Ruskej civilizácii, *minimálne*, ak počítame od dobytia Kazane Ivanom Hrozným, prebieha viac ako 500 rokov.

² A toto, vo všeobecnosti, zodpovedá koránickému: «Áno, My porážame pravdivosťou lož, a ona ju rozbíja, i hľa – ona mizne, a beda vám za to, čo dopisujete» (Korán, 21:18(18)).

sporili, a mnohí v rozpore s panujúcimi tradíciami priamo hlásali to, čo mali na duši. Otázka vždy bola a je iba o tom, či to do duše vložil Boh, alebo dotyčný bol posadnutý a opravdu šiel proti Zámyslu-Prozreteľnosti, fanaticky si pritom privolávajúc Boha na pomoc. A tieto naše spory boli vždy pre cudzincov nepochopiteľné. My – v snahe získať pravdu a zosobniť ju do života – sme boli neľútostní i k sebe, i k okoliu v tomto živote, dúfajúc v milostivý Súd Boží. A pravdepodobne, konkrétne pre túto nevykoreniteľnú snahu o odhalenie a stelesnenie Pravdy-Istoty v každodennom živote nám bolo Bohom odpustené a odpúšťa sa nám mnohé z toho, čo nebolo odpustené iným, k dnešku zmiznúcim kultúram.

Takto sme k 1917-temu prekonali za 900 rokov biblický idealistický ateizmus. V podstate takisto, ale celkovo len za 70 rokov, sme prekonali k 1991-ému i materialistický ateizmus vo forme marxizmu. A teraz ruské veriace svedomie, naberúc historickú skúsenosť, sa ocitlo v takej istej situácii výberu viery, v akej bolo v epoche *mnohobožstvom a modlárstvom podmienenej krízy* pohanstva, v predvečer prijatia islamu voľžskými Bulharmi (súčasný Tatarstan) v roku 889 a krštenia slovanskej Rusi v roku 988.

Existuje aforizmus historika V.O. Kľjučevského, ktorý sa vo vyskladavších sa podmienkach priamo vzťahuje k výberu viery: «Mravné bohoslovie sa zachytáva o chvost ruskej beletrie» („Zobrané spisy v 9 dieloch“. Moskva, «Mysel», 1990, Diel 9, str. 423). A ako ukázala nasledujúca história XX. storočia, mravné bohoslovie podľa svedomia Ruskej civilizácie skutočne našlo vyjadrenie nie v prácach filozofov alebo bohoslovcov, ale v umeleckom diele – v románe M.A. Bulgakova „Majster a Margaréta“, ktorý mnohí vnímajú ako «hymnu démonizmu». No toto nie je «hymna démonizmu», ale Evanjelium bezvýhradnej viery Bohu podľa svedomia, predložené spoločnosti nie formou filozoficko-bohosloveckého traktátu, vysušujúceho dušu i myseľ, ale v románovej inotajovo-symbolickej forme podobenstva³.

«- A teraz mi povedz, prečo ty celý čas používaš slová «dobří ľudia»? Ty všetkých, azda, tak nazývaš?»

- Všetkých, - odpovedal väzeň, - zlých ľudí niet na svete» („Majster a Margaréta“, Kap. 2).

A z tejto odpovede sa odvíja celé bohoslovie Ruskej civilizácie: hlásanie Jeshua a otvorene ním kázané učenie o všeobecnej добрote ľudí nepozná výnimky, jak vo vzťahu ku všetkým ľuďom ako celku, tak i vo vzťahu ku každému osobne. Zdôvodnenie tvrdenia «zlých ľudí niet na svete» je takisto prosté: «Títo dobrí ľudia (...) sa ničomu neučili...»

Inými slovami, zlo – v *skazenej, pomýlenej kultúre, kde nie je vypracovaná pravoverná výchova, a kde sa ľudia učia pravde chybami života spoločnosti, tvorenej nimi VŠETKÝMI* – je objektívne nevyhnutné, následkom čoho klásť zaň zodpovednosť na kohokoľvek z nich je objektívne nemiestne. To jest, takéto obvinenia sú nespravodlivé a samé o sebe nesprávne, nech by ho ktokoľvek z ľudí spáchal, a ktokoľvek ho z toho obviňoval. No toto nie je o kompromise so zlom a potrebe pokory voči nemu. Chápanie faktu počiatočnej dobroty všetkých ľudí musí každého zaväzovať k premene seba samého i kultúry spoločnosti celkovo.

A, práve tak, všetky vierouky, v ktorých má miesto peklo, ako miesto nekonečných múk hriešnikov, sú z pohľadu bohoslovnia Ruskej civilizácie chybné alebo zámerne lživé.

Jedinému Najvyššiemu Bohu – Ruskému Bohu všetkých ľudí, Všemohúcemu Tvorcovi všeho a všetkého, Vsedržiteľovi – je vlastná všeobjímajúca súčasť dokonalosti – Lúbosť a ňou sa prejavujúca Milosť k Svojemu stvoreniu, od začiatku vychádzajúca zo štádia Predurčenia Ním bytia všetkého tvárneho.

Kráľovstvo Božie nemôže byť postavené na strachu ľudí pred Bohom alebo pred večným

³ Podrobnú analýzu Ruského bohoslovnia, ktoré našlo vyjadrenie v tomto diele, si pozri v našej práci “«Majster a Margaréta»: hymna démonizmu? Alebo Evanjelium bezvýhradnej viery”.

peklom. A v súlade s tým, v Predurčení bytia niet miesta pre peklo: no toto nie je zámerné odpúšťanie hriechov, podnecujúce beztrestné zlo-dejstvo (konanie zla) na Zemi slabých a padlých, lebo všetci hriešnici musia poznať hanbu - stud. V živom Ruskom jazyku predstava hanby nie je spojená so súdom, majúci miesto po vykonaní niečoho, ale s pohoršením-odsúdeniahodnosťou správania sa, nedôstojného pre človeka. Pohoršenie-odsúdeniahodnosť je jednou zo súčastí Božieho aktu Predurčenia bytia, a preto predchádza nedôstojnému. Jeden z významov slova «hanba», «stud» v Slovníku V.I. Dalja sa definuje takto:

«Hanba (...) zmysel alebo vnútorné uvedomenie si **POHORŠUJÚCEHO** (zvýraznené nami pri citovaní), zneváženie, sebaodsúdenie, ľútosť a pokora, vnútorná sved' pred svedomím».

Medzi prísloviami a ľudovými porekadlami, uvádzanými V.I. Daljom v tejto stati, je aj takéto: «Ľudská hanba (t.j. cudzia hanba: naše objasnenie pri citovaní) – posmech, a vlastná - smrť». A v podstate vlastná hanba je pre mnohých strašnejšia ako smrť, následkom čoho, nestrpiac hanbu v živote, si vyberajú smrť a skoncuju so sebou v bezdôvodnej nádeji ujsť po smrti pred hanbou.

Názor o akožeby bezvýznamnosti a ľahkosti vykúpenia hriechov, tým viac vykonaných so zlým úmyslom, poznaním *hanby*, je vyjadrením nejakej pomstychtivosti a morálne-etického nepamätania si: tí, ktorí tak rozmýšľajú, zabudli na svoje pocity pri prvej vlne hanby, ktorá na nich padla (ako prvá, skôr ako všetko ostatné) v rannom detstve, keď prvýkrát pocítili, že vykonali niečo nedôstojné človeka. Potom sme sa všetci naučili ujsť pred hanbou a potláčať ju v sebe. No hanbu – stud „súdneho dňa“ - PoStudného dňa - na ktorý sám seba odsudzuje každý, čo zneužíva Božie milostivé Predurčenie, - potlačiť nedokáže nikto, i nebude pred ňou/ním sa kam podieť. Preto, hoci vieme, že v Božom Predurčení bytia večné peklo nemá miesto, netreba zneužívať Milosť Božiu, nech by to bolo aj v Ním prípustných rámcach (pre každého vlastných). Pritom je potrebné vedieť a chápať, vzťahovať na svoj život, že tým, ktorí konajú nedôstojné človeka omylom v dobrej viere, je dovolené to, čo je zarazené vo vzťahu k tým, ktorým je dané na vedomie, že nimi konané je **ODSÚDENIAHODNÉ zlo**; a v prekazení ich činnosti sa v živote prejavuje jeden z druhov ich ochránenia pred nevydržateľnou hanbou – studom v Postudný deň.

A z pohľadu bohoslovnia podľa svedomia Ruskej civilizácie v tomto svete **všetci bez výnimky sú v podstate vyslancami Najvyššieho k ich okoliu**, v niečom majúci pravdu, v niečom sa v dobrej viere mýliaci, a v niečom, možno, pokryteckí, buď z chamtivosti, alebo zo strachu. Následkom toho *Boh nikdy a nikoho nevyberá na to, aby ako výlučne Ním vybraný zvestoval pravdu všetkým ostatným*, ktorých akoby Boh odmietol v Svojom bezprostrednom prístupe k nim. Boh neodmieta nikoho, no nie každý, čo vyrástol v nespravodlivej kultúre je schopný prijať a k iným doniesť Jeho zvesti.

No nedostanúc spravodlivej výchovy v dosiaľ ešte nedozrevskej kultúre človečenstva, mnohí vplyvom tlaku kultúrneho prostredia, kultivujúceho v ich psychike všemožné strachy, predpojatosti a vadnosť, vplyvom rôznorodých pripútaností-závislostí, sa sami odklňajú od *skrytých (pred druhými)* zvestovaní Boha k nim priamo cez ich svedomie. Oni nevnímajú sprostredkované obrátenia sa Boha k nim prostredníctvom iných ľudí, prostredníctvom kultúrnych pamiatok a životných okolností. A z týchto príčin oni odháňajú bezprostredne Zhora im dávané zrnká pravdy ako dotieravé, do očí lezúce mušky, žmoliac ich, a nevidiac nevyhnutnosť podeliť sa so zrnkami, ktorých sa im dostalo, s okolím; alebo sa boja zrozumiteľne súhlasiť s im známymi pravdami dokonca aj vo vlastnom vnútornom svete, a nieto aby ich ešte verejne ohlásili v spoločnosti, keď sú v rozpore s vyskladavšou sa tradíciou, chránenou všetkými prostriedkami nespravodlivej kultúry, podporovanej tak alebo onak všetkými a každým v spoločnosti. Vystúpiť proti vyskladavskej sa tradícii - to je možno obetovať sa na krutú smrť alebo na dlhý život odvrhnutého a prenasledovaného všetkými. Preto v trvajúcej dejinnej epoche sa misia Božieho zastupiteľstva a Jeho vyslania k druhým ľuďom u jedných (a takých je drvivá väčšina) zvrátila do nepoznateľnosti, iní ju dokázali splniť viac-menej úspešne, udajúc smerovanie toku lokálnych i globálneho dejinného

procesu na mnoho storočí (takí sú ojedinelí, a niektorých z nich ľudstvo pamätá ako prorokov – monopolistov na ohlasovanie pravdy; a mnohí z ich počtu boli sami úprimne presvedčení o takomto svojom výnimočnom význame).

No Bohu patrí večnosť, a preto On môže čakať do tých čias, pokým kultúra civilizácie dozreje do človečenstva, pokým sa všetci oslobodia od strachu, a nastane kráľovstvo pravdy následkom toho, že každý bude s ľúboťou a podľa svedomia námestníkom Božím na Zemi.

O tomto Pilátovi a druhým osobám rozprával Jeshua, no všetci boli vydesení a nahnevaní a nemohli toto prijať bez toho, aby nezvrátili im povedané, prispôbiac to k strachom, zvyčajným obrazu života každého z nich... Tak isto to z veľkej časti prebieha i v živote počas celých dejín terajšej globálnej civilizácie. No je čas, začať žiť ináč – bez strachu (strach je najhorším prorokom) podľa svedomia, zverujúc Bohu svoj život i posmrtnú existenciu:

Všetci ľudia bez výnimky v Predurčení bytia – v jeho Ruskym ponímaní – nie sú otrokmi ani Boha, oni – podľa Predurčenia – sú Jeho slobodní dobrovolní pomocníci a spolupracovníci.

Tak budeme, nakoniec, žiť tak, aby sme zodpovedali Božiemu Predurčeniu bytia Človeka....

6. - 7. októbra 2000